

blot Billighed, men Net under Fødder ved denne vor Stilling. Dette har gjort vor Stilling vanskeligere ved at give Embedsfordringerne et Skjær, som de efter deres Natur og Karakter ikke havde. Alle og Enhver og de Enkelte bør erkjende, at det er en Velvillighedsakt, naar der er Tale om Forhold af den Natur. Jeg siger ikke, at de, naar de satte sig imod dette og gav det Hele denne Karakter, bleve stærkt støttede af den hvide Regjering, tværtimod. Jeg læser ikke en eneste positiv Udtalelse af Regjeringen, som har bestemt fraraadet det hvide Landsting at følge Folkethingets Flertal eller at stemme i Overensstemmelse med dette. Ikke engang igaar har den høitærede Finansminister i sine Udtalelser der villet lægge en bestemt Fraraaden fra at følge det, der er Mindretal i Landstinget og Flertal her. Men naar man desuagtet stillede sig saaledes, saa blev dette — undskyld, at jeg har maattet opfatte det saaledes — derved paa et gult Sted, paa Bevillingsspørgsmaal af en saa særlig Karakter som disse kun et Led i den Række af konstitutionelle Spørgsmaal, som man har søgt at afgjøre i Retning af Forbring paa Østergjævelse fra Folkethinget og detses Fravigelse fra tidligere udtalte noksom velvillige Standpunkter. Derved gave de hvide Herrer, de høitærede Medlemmer, som styrke denne Opfattelse, ifstedetfor at give 5,000 Embeds- og Bestillingsmænd en Hjælp, en Bistand, som vi vilde undvære, hele denne Sag en Vending, som gjorde det tidobbelst vanskeligt for Folkethinget at kunne komme dem imøde. Thi skal det ogsaa gaa dertil, mine Herrer, at man ikke engang med Hensyn til Velvillighedsbevillinger skal have videre noget Ord at sige her, men endog det, man byder velvillig, skal sthydes ilfside med de Ord: Intet, medmindre I gjøre, hvad vi ville, saa kunde det dog være, at det ogsaa udover denne Sal blev en noget lidt tjeneragtig velvillig Stilling, Folkethinget derved skulde komme til at indtage, en saa forskellig fra den, Folkethinget ved Grundloven anviste, at det dog kunde falde endogsaa Nogle for Brysket, der ellers have fundet sig i Meget. Jeg antager, at denne fortsatte Bevægelse og denne Negtelse anden Gang af dette Tillæg, er i Virkeligheden bafæret paa den gennem det ærede Medlems Udtalelser gaende Forventning om, at der skal komme en lysere Tid, ogsaa for dette Spørgsmaal. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem forstaa mig; jeg siger: Negtelsen anden Gang af dette Veløb: thi det ærede Medlem veed jo meget vel, at Vedtagelsen i Landstinget igaar maa faktisk for Alle være en Negtelse anden Gang af Sagen. Der har ikke været Spor af Lovtol, undtagen det ærede Medlem kan paavise os, at der for Dieblikket endnu staaar andre Afgjørelser for; ogsaa efter, hvad der ligger paa Overfladen, har der

ikke kunnet være Spor af Lovtol om, at det er en Negtelse. Min ærede Navne i Landstinget yttrede, at han ikke kunde forstaa, hvorfor Thinget vilde negte Tusinder af Embeds- og Bestillingsmænd Tillæg, fordi nogle Hundreder ikke kunne faae Tillæg.

Formanden (Kraabe): Jeg frygter for, at det ærede Medlem nu forsøger en Debat med Landstinget eller med Medlemmer af Landstinget, en Tendents, som Forhandlingerne altid vilde have Stæde af.

Berg: Det har aldrig været min Hensigt, høitærede Formand! Jeg vil nemlig ikke sige Andet, end at denne Betragtning ogsaa er min. Jeg forstaaer ikke, at man har villet dette, naar man vil have faktisk Udbytte for de Vedkommende deraf. Dersom man vilde dette, altsaa have noget virkeligt Positivt opnaaet ved disse to Gange gjentagne Forhandlinger, forstaaer jeg ikke den Stilling, Faktorerne have stillet det i. Jeg forstaaer det derimod særdeles godt, naar det er et høiere politisk Formaal, man vil naae gennem Behandlingen af denne Sag. Hvorledes burde den hvide Regjering have taget denne Stilling? Ja, den har levet i 6 Aar paa Folkethingets — jeg tør ikke sige Usmagt, saa vil den høitærede Formand afbryde mig —, men paa Forventninger om Folkethingets Billie til at underkjende sine egne Standpunkter. Det er mulig den samme Erkjendelse, der har ledet Regjeringens Stilling overfor dette Spørgsmaal. Ellers, naar man skulde tænke sig Forholdene normale — og jeg kunde tænke mig selv en Regjering, der i mange Spørgsmaal stod nær et Folkethingetsflertal, der dog ikke kunde komme overens med det i dette Spørgsmaal — og naar den Stilling burde være, som jeg tænker mig, maatte en anden Regjering, der staaar fjernere fra Folkethingets Flertal, en Regjering, der ikke kunde naae at faae Folkethinget med i denne Sag, saaledes som det forekommer mig, dog have Et at gjøre — undskyld at jeg vover at udtale en Mening om den hvide Regjeringes Færd — nemlig ikke stille Sagen hen som en Tilfældighedens Sag i Landstinget — hjælpeløs skal jeg ikke sige —, om det vilde vedtage Dette eller Hint; men naar den efter en Underfølgelse af Stillingen i Folkethinget var overbevist om ikke at kunne naae videre herken til Juni eller Juli, som ifjor, burde den have lagt hele sin Vægt paa at faae Landstinget til at vedtage Folkethingets Flertals Forslag. Den kunde da have forsøgt ærlig at sige: Vi tage dette som et Afdrag paa Fremtiden, i Forventning om, at mulig bedre Chancer kunne vise sig, saa at vi siden kunne faae, hvad vi ikke nu kunne